

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobců: a) Občanské sdružení Kořeny – za zachování Horního Jiřetína a rozvoj Litvínovska**, se sídlem Kostelní 35, Litvínov, **b) Greenpeace Česká republika**, se sídlem Prvního pluku 143/12, Praha 8, **c) ARNIKA – program Toxické látky a odpady**, se sídlem Chlumova 17, Praha 3, všichni zastoupeni JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D., advokátem, se sídlem Slavíkova 1568/23, Praha 3, **proti žalovanému: Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, **za účasti osob zúčastněných na řízení: 1) Město Litvínov**, se sídlem Náměstí Míru 11, Litvínov, **2) CELIO a.s.**, IČ 48289922, se sídlem V Růžodolu 2, Litvínov 7, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.12.2011, č.j. 1982/530/11, 89633/ENV/11/Hen,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 19.12.2011, č.j. 1982/530/11, 89633/ENV/11/Hen, se **pro nezákonnost zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen zaplatit** každému z žalobců náhradu nákladů řízení ve výši 11 155,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobci se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19.12.2011, č.j. 1982/530/11, 89633/ENV/11/Hen, kterým byla zamítnuta jako nepřipustná jejich odvolání proti rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 26.9.2011, č.j. 2889/ŽPZ/09/IP-1/Z20/Tom, kterým bylo dle § 19a odst. 2 zák. č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezování znečištění,

o integrovaném registru znečišťování (dále jen „zákon o integrované prevenci“), rozhodnuto o změně č. 20 integrovaného povolení pro zařízení „Skládkový komplex CELIO a.s.“.

Žalobci namítali, že správní orgány jim svým postupem zcela odňaly možnost účastnit se řízení v prvním stupni a následně žalovaný jejich odvolání jako nepřipustná zamítl. Zásadní pochybení správních orgánů spatřují žalobci ve skutečnosti, že posuzovanou změnu integrovaného povolení vyhodnotily jako nikoli podstatnou změnu. V důsledku tohoto nesprávného vyhodnocení předmětné změny byla odvolání žalobců vyhodnocena jako nepřipustná.

Žalobci trvali na tom, že tvrzení správních orgánů, že předmětná změna v provozu zařízení není podstatnou změnou, je nesprávné a nespočívá na základě řádně zjištěného stavu věci. Žalobci zdůrazňují, že ve vztahu k projednávané změně provozu zařízení se jedná o změnu podstatnou, neboť předmětem změny provozu je návoz a skladování 110 000 tun nebezpečného odpadu. Dle žalobců může předmětná změna mít významné nepříznivé účinky na člověka a životní prostředí právě proto, že se jedná o mimořádně velký objem nehomogenního nebezpečného odpadu s obsahem toxických, karcinogenních, mutagenních či perzistentních látek. Žalobci poukázali na možnou chemickou nestabilitu odpadu s nebezpečím vytvoření polotekuté laguny s odloučenou olejovou vrstvou na povrchu. Poukázali rovněž na nebezpečí uvolňování nebezpečných látek z uloženého odpadu jejich vyluhováním či uvolňováním do ovzduší v důsledku povětrnostních vlivů nebo vytěkáváním. Dle jejich názoru v důsledku posouzení předmětné změny integrovaného povolení jako nepodstatné změny nebyly uvedené skutečnosti dostatečně vyhodnoceny.

Žalobci rovněž poukázali na skutečnost, že nelze vyloučit ani možnost významného ohrožení zdraví lidí a ohrožení životního prostředí v případě požáru. Poukázali na skutečnost, že vzhledem ke způsobu neutralizace odpadu může ve vnitřní struktuře stabilizátu i po převozu na skládku probíhat reakce se zbytkovou kyselinou sírovou za vývoje tepla, a hrozí tedy nebezpečí samovznícení. Při neřízeném hoření by se do ovzduší uvolnilo významné množství nebezpečných látek.

Žalobci rovněž poukázali na skutečnost, že nedošlo k posouzení alternativních možností likvidace předmětných odpadů.

Žalobci namítli, že žalovaný v zásadě pouze uvedl, že kapacita zařízení zůstává stejná a uvedený druh odpadu byl již v minulosti povolen pro přijetí na danou skládku. Tím však dle žalobců nikterak nezohlednil zvláštní povahu a rozsah předmětné změny provozu, čímž dle žalobců zcela popřel smysl integrovaného povolování, které by mělo stanovovat podmínky právě se zřetelem k technickým charakteristikám zařízení, jeho umístění a místním podmínkám životního prostředí. Rovněž zdůraznili, že správní orgány v době rozhodování neměly k dispozici přesné údaje o složení naváženého odpadu a nebezpečných látek v něm. S ohledem na tuto skutečnost dle žalobců tedy mohly správní orgány jen těžko dospět k závěru, že v případě předmětné změny v provozu zařízení se jedná o změnu nikoli podstatnou. Požadavek na projednání předmětné změny jako změny podstatné dle žalobců vyplývá i z vyjádření České inspekce životního prostředí ze dne 9.9.2011.

Žalobci namítají, že vzhledem ke skutečnosti, že předmětná změna měla být posuzována jako podstatná změna, mělo být v řízení postupováno dle § 3 až § 15 zákona o integrované prevenci. Dle uvedených ustanovení mělo být posuzováno i účastenství žalobců v daném řízení. Žalobci uvedli, že současně s podáním odvolání oznámili svoji účast v daném řízení. Dle jejich názoru toto oznámení nemůže být považováno za opožděné, když lhůta pro tento úkon v důsledku nezveřejnění stručného shrnutí údajů ze žádosti o změnu integrovaného

povolení dosud nezačala běžet. Žalobci zdůraznili, že tím, že nebyli připuštěni jako účastníci řízení v rámci prvoinstančního řízení, byli výrazně zkráceni na svých právech (např. možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a k věci před vydáním prvostupňového rozhodnutí) a správní řízení bylo zatíženo nezhojitelnou vadou. Rovněž s poukazem na zásadu rovnosti účastníků správního řízení namítli, že odepřením možnosti účastnit se prvostupňového řízení byli žalobci oproti ostatním účastníkům řízení zásadním způsobem zkráceni na svých právech.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný zdůraznil, že skladováním odpadů z Lagun Ostramo nedošlo k žádné podstatné změně v provozu zařízení. V kazetě pro nebezpečný odpad byl pouze vyčleněn prostor, kde jsou dočasně skladovány předmětné odpady, které budou následně spalovány v cementárně Lafarge Cement a.s. v Čížkovicích. Předmětné kaly prošly neutralizací. Kvalitativní parametry byly ověřeny Krajským úřadem Ústeckého kraje a Českou inspekcí životního prostředí. Při přepravě byl odpad v minimální míře ve styku s lidským faktorem. Žalovaný trvá na tom, že argumenty žalobců týkající se skladování odpadů na předmětné skládce nejsou ničím podložené. Dle žalovaného jde o pouhé domněnky či hypotetické úvahy. Odpad je na skládce neustále monitorován, a pokud by došlo k nepředvídaným jevům týkajícím se stability odpadů, může provozovatel skládky učinit opatření, která povedou k zamezení negativních vlivů. Skládka je zabezpečena tak, aby nedošlo k únikům nebezpečných látek do prostředí. Výluhové vody ze skládky jsou zachycovány a čištěny. Na skládce jsou dlouhodobě ukládány odpady stejných nebo podobných vlastností. Zamezení úletu pevných prachových částic je ošetřeno skrácením povrchu skladovaných odpadů. Únik tekavých látek do okolí je rovněž monitorován. Žádná jiná opatření není nutné nad rámec povolení k provozu skládky provádět nebo vyžadovat. Žalovaný uvedl, že při kontrole předmětného odpadu nebylo zjištěno, že by stabilizace proběhla nedokonale. Nebyly registrovány takové jevy, které by svědčily námitkám žalobců. Kontrolu teploty skladovaných odpadů provádí provozovatel skládky. Dále žalovaný uvedl, že námitky týkající se spalování odpadu v cementárně Lafarge Cement a.s. a úpravy paliva přesahují rámec povolení pro skladování odpadu.

Žalovaný rovněž zdůraznil, že všechny informace o odpadu jsou k dispozici. Odpad je podroben pravidelné kontrole ze strany České inspekce životního prostředí a krajského úřadu. Skládkový komplex se nachází mimo sídelní oblast, navazuje na prostory chemických závodů v Litvínově a oblast, kde v minulosti docházelo k těžbě uhlí. Nedochozí zde k přímému vlivu skládky na obyvatelstvo.

Žalovaný trval na tom, že nedošlo k nesprávné kvalifikaci povahy změny předmětného integrovaného povolení. Žalovaný plně trvá na odůvodnění obsaženém v žalobou napadeném rozhodnutí.

Na vyjádření žalovaného reagovali žalobci replikou. Zdůraznili, že žalovaný nikterak nevyvrací, že se v daném případě jednalo o změnu podstatnou. To, že nakládání s daným nebezpečným odpadem není „standardní“, vyplývá dle žalobců již ze samotného faktu, že pro toto nakládání musela být vydána změna integrovaného povolení. Žalobci rovněž uvedli, že žalovaný jejich tvrzení považuje za nepodložená, ovšem sám neuvádí nic, čím by vyvrátil, že se v daném případě jedná o změnu v provozu zařízení, která může mít významné nepříznivé účinky na člověka nebo na životní prostředí.

Pokud žalovaný odkazuje na kontroly daného provozu, žalobci uvádí, že je nepodstatné pro předmětné řízení, že následné kontroly zjistily, že nakládání s odpady probíhá dle požadavků právních předpisů, neboť v předmětném soudním řízení se přezkoumává správní rozhodnutí k právnímu a skutkovému stavu v době jeho vydání. Ke skutečnostem nastalým po vydání rozhodnutí zde nemůže být přihlíženo.

Žalobci tak setrvali na závěru, že zejména s ohledem na množství naváženého a skladovaného odpadu a jeho složení se jednalo o změnu v provozu zařízení, která může mít významné účinky na člověka a na životní prostředí, a v řízení tak mělo být postupováno dle § 3 až § 15 zákona o integrované prevenci.

Město Litvínov a společnost CELIO a.s. jako osoby zúčastněné na řízení se k věci písemně nevyjádřily.

Právní zástupce žalobců při jednání přednesl žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení a v souladu s obsahem repliky. Zdůraznil, že trvá na tom, že žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné, když předmětná změna integrovaného povolení byla podstatnou změnou, a to zejména s přihlédnutím k množství odpadu a jeho složení. Žalobci tedy měli být účastníky daného řízení.

Pověřená pracovnice žalovaného při tomtéž jednání uvedla, že trvá na tom, že správní orgány postupovaly v souladu se zákonem. Uvedla, že v daném případě nebyla provedena podstatná změna integrovaného povolení. Dovožovala to ze skutečnosti, že změnou nedošlo ke zvýšení množství skladovaných odpadů, nedošlo ke změně technologie skladování odpadů a nedošlo ani k rozšíření seznamu druhů skladovaných odpadů. Měla za to, že změna v praxi přinesla jen upřesnění údajů ohledně skladování odpadů na dané skládce. Trvala na tom, že i kdyby nedošlo k předmětné změně, dané odpady by mohly být na skládce přijímány. Podotkla rovněž, že v současné době je již polovina předmětného odpadu spalena, přičemž nebyly zaznamenány negativní vlivy či změny na životním prostředí. Poukázala rovněž na skutečnost, že areál skládky se nachází mimo osídlené oblasti.

Město Litvínov a společnost Celio a.s. jako osoby zúčastněné na řízení se k jednání soudu bez omluvy nedostavily.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Na tomto místě soud předesílá, že odvolání žalobců byla zamítnuta jako nepřipustná podle § 92 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). V řízení o žalobě

proti rozhodnutí, jímž bylo odvolání zamítnuto jako nepřipustné, se soudní přezkum omezuje pouze na posouzení toho, zda bylo odvolání skutečně nepřipustné, či nikoliv. Námitkami nezákonnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se soud nezabývá (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2009, č.j. 5 As 105/2008 - 135, www.nssoud.cz). Soud se proto zaměřil jen na námitky žalobců, které souvisely s posouzením přípustnosti jejich odvolání ze strany žalovaného. Spornou otázkou v dané věci je posouzení toho, zda žalobci byli účastníky daného správního řízení, či nikoliv.

V zákoně o integrované prevenci v rozhodném znění je řízení o změně integrovaného povolení upraveno v § 19a. V odstavci 1 uvedeného ustanovení je uvedeno, že dojde-li úřad na základě ohlášení plánované změny v provozu zařízení podle § 16 odst. 1 písm. b) nebo na základě přezkumu podle § 18 a § 19 k závěru, že se jedná o podstatnou změnu v provozu zařízení, vyzve provozovatele zařízení, aby úřadu ve lhůtě, kterou stanoví, podal žádost o změnu integrovaného povolení, přičemž může stanovit, které náležitosti žádosti se nevyžadují. V řízení se postupuje přiměřeně podle § 3 až § 15.

V odstavci 2 uvedeného ustanovení je pak uvedeno, že dojde-li úřad na základě ohlášení plánované změny v provozu zařízení podle § 16 odst. 1 písm. b) nebo na základě přezkumu podle § 18 a § 19 k závěru, že se nejedná o podstatnou změnu v provozu zařízení, ale že je nezbytné provést změnu integrovaného povolení, provede změnu integrovaného povolení úřad. Změnu integrovaného povolení zveřejní úřad obdobně podle § 13 odst. 8. Úřad zašle změnu integrovaného povolení Ministerstvu životního prostředí do 7 dnů od nabytí právní moci této změny.

V důvodové zprávě k zák. č. 222/2006 Sb., kterým se mění zákon o integrované prevenci a některé další zákony, kterým bylo do zákona o integrované prevenci včleněno ustanovení § 19a je k tomuto ustanovení uvedeno: „*V § 19a se zavádí institut změnového řízení jako zcela nezbytný nástroj pro řádnou a v praxi přijatelnou realizaci četných změn zařízení. Rozlišuje se mezi změnou podstatnou, kdy je nezbytné vést řízení přiměřeně podle ustanovení odpovídajících povolovacímu procesu bez velkých možností krácení řízení. Cílem je zabránit unáhlenému povolení změn, které by mohly mít významný negativní dopad na životní prostředí. Nicméně i zde je na úvaze úřadu, aby posoudil, zda se jedná o podstatnou změnu či nikoliv, přičemž musí respektovat její vymezení v § 2 odst. 1 písm. m) [v rozhodném znění jde o § 2 odst. 1 písm. j) – pozn. soudu]. Pro tuto oblast budou v rámci metodické činnosti Ministerstva životního prostředí vydány relevantní příručky.*

Povolování podstatných změn v režimu procesu IPPC požaduje směrnice 96/61/ES a 2003/35/ES. Pokud se bude jednat o jiné změny než podstatné, zde je na místě zjednodušené řízení podle § 19a odst. 2. Na tomto místě se využívá řízení podle správního řádu.“

Z výše uvedeného vyplývá, že pro stanovení okruhu účastníků řízení, což je předmětem sporu v daném řízení, bude nutno stanovit, zda změna, o níž bylo vedeno řízení, je změnou podstatnou, či změnou nikoli podstatnou. V případě, že se jedná o podstatnou změnu integrovaného povolení, je třeba v řízení postupovat dle § 19a odst. 1 zákona o integrované prevenci. V takovém případě je okruh účastníků upraven speciální úpravou obsaženou v § 7 zákona o integrované prevenci. V odst. 1 písm. d) citovaného ustanovení je uvedeno, že účastníky řízení jsou vždy občanská sdružení, obecně prospěšné společnosti, zaměstnavatelské svazy nebo hospodářské komory, jejichž předmětem činnosti je prosazování a ochrana profesních zájmů nebo veřejných zájmů podle zvláštních právních předpisů, dále obce nebo kraje, na jejichž území může toto zařízení ovlivnit životní prostředí, pokud se jako

účastníci písemně přihlásili úřadu do 8 dnů ode dne zveřejnění stručného shrnutí údajů ze žádosti podle § 8 zákona o integrované prevenci.

Naproti tomu, pokud je předmětem řízení změna integrovaného povolení, která není podstatnou změnou, vztahuje se na takové řízení úprava účastenství obsažená v obecném předpise upravujícím správní řízení, kterým je správní řád. Ve správním řádu je účastenství upraveno v § 27. V ustanovení § 27 odst. 1 písm. b) správního řádu je uvedeno, že účastníky řízení jsou v řízení z moci úřední dotčené osoby, jimž má rozhodnutí založit, změnit nebo zrušit právo anebo povinnost nebo prohlásit, že právo nebo povinnost nemají. Dle odst. 2 citovaného ustanovení pak účastníky jsou též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech.

V daném případě žalobci vystupovali v řízení jako občanská sdružení, jejichž předmětem činnosti je prosazování a ochrana veřejných zájmů. Žádnému z žalobců však prvostupňové rozhodnutí, které předcházelo vydání žalobou napadeného rozhodnutí, nezakládalo, neměnilo ani nerušilo právo nebo povinnost. Žádný z žalobců rovněž nebyl přímo dotčen prvostupňovým rozhodnutím na svých právech nebo povinnostech. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že v daném případě by žalobci jistě nebyli účastníky daného řízení, pokud by se jednalo o řízení o změně integrovaného povolení, které nebylo podstatnou změnou. Naopak za splnění zákonem předpokládaných podmínek mohli žalobci v souladu s § 7 odst. 1 písm. d) zákona o integrované prevenci být účastníky předmětného správního řízení, pokud by jeho předmětem byla změna integrovaného povolení, která by byla podstatnou změnou. Pro posouzení účastenství v daném správním řízení tedy je nezbytné stanovit, zda změna integrovaného povolení, která byla předmětem daného správního řízení, je podstatnou změnou a mělo být postupováno dle § 19a odst. 1 zákona o integrované prevenci, nebo je změnou, která není podstatnou změnou a mělo se postupovat ve správním řízení dle § 19a odst. 2 zákona o integrované prevenci a účastenství mělo být vymezeno dle § 27 správního řádu.

Definice podstatné změny integrovaného povolení je upravena v § 2 odst. 1 písm. j) zákona o integrované prevenci. V tomto ustanovení je uvedeno, že podstatnou změnou v provozu zařízení se pro účely zákona o integrované prevenci rozumí změna v provozu zařízení, která může mít podle uvážení správního úřadu, který je místně příslušný k vydání integrovaného povolení (dále jen "úřad"), významné nepříznivé účinky na člověka nebo životní prostředí; změna v provozu zařízení nebo rozšíření provozu zařízení se vždy považují za podstatné, když změna nebo rozšíření samy o sobě překračují prahové hodnoty uvedené v příloze č. 1 k tomuto zákonu. V příloze č. 1 k zákonu o integrované prevenci pod bodem 5.4. jsou uvedeny skládky, které přijímají více než 10 tun denně nebo mají celkovou kapacitu větší než 25 000 tun, s výjimkou skládek inertního odpadu.

V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný veškerou svou argumentaci soustředil na doložení skutečnosti, že předmětná změna provozu posuzovaná v daném řízení nemohla mít významné nepříznivé účinky na člověka nebo životní prostředí. Žalovaný však v žalobou napadeném rozhodnutí zcela pominul větu uvedenou v § 2 odst. 1 písm. j) zákona o integrované prevenci za středníkem. Zákonodárce v příloze č. 1 k zákonu o integrované prevenci stanovil prahové hodnoty, při jejichž dosažení je vždy nutno změnu nebo rozšíření považovat za podstatnou změnu. V případě skládek je jednou z prahových hodnot skutečnost, že změna nebo rozšíření se týká skládky o kapacitě větší než 25 000 tun odpadu. Na tomto místě soud akcentuje, že postačuje k nutnosti projednání změny jako podstatné, pokud prahovou hodnotu překračuje přijímaná změna, jako tomu bylo v daném případě. Nutnost

posuzovat řízení v případě překročení prahových hodnot jako řízení o podstatné změně tedy není vázána pouze na rozšíření skládky. V daném případě bylo předmětem změny úprava uskladnění nebezpečného odpadu v množství 110 000 tun. V předmětném případě tedy změna integrovaného povolení sama o sobě překračovala prahovou hodnotu uvedenou v bodu 5.4. přílohy č. 1 k zákonu o integrované prevenci. V souladu s § 2 odst. 1 písm. j) větou za středníkem zákona o integrované prevenci byla tedy bez dalšího taková změna podstatnou změnou integrovaného povolení.

S přihlédnutím k tomu, že se v daném případě dle soudu jednalo podstatnou změnu integrovaného povolení, mělo být o změně vedeno řízení dle § 19a odst. 1 zákona o integrované prevenci, a nikoli dle § 19a odst. 2 téhož zákona, a tedy nemělo být účastenství posuzováno dle § 27 správního řádu.

Na okraj soud pro úplnost nad rámec žalobních námitek poznamenává, že Česká inspekce životního prostředí ve svém vyjádření k řízení o vydání předmětné změny integrovaného povolení ze dne 9.9.2011, č.j. ČIŽP/44/IPP/0620017.04/11/UPT, výslovně uvedla, že vidí jako nezbytné předmětnou změnu integrovaného povolení projednat v režimu podstatné změny.

Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí dospěl v rozporu s § 2 odst. 1 písm. j) zákona o integrované prevenci k nesprávnému závěru o charakteru projednávané změny a v důsledku toho žalovaný nesprávně vymezil účastenství v předmětném řízení dle správního řádu, když jej však měl vymezit v souladu se speciální úpravou obsaženou v § 7 zákona o integrované prevenci. Tímto žalovaný dle soudu zatížil žalobou napadené rozhodnutí nezákonností ve smyslu § 78 odst. 1 s.ř.s.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud napadené rozhodnutí žalovaného, zrušil dle § 78 odst. 1 s.ř.s. pro nezákonnost a věc podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení bude pak správní orgán podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku. Žalovaný tedy posoudí naplnění podmínek přípustnosti, případně včasnosti odvolání jednotlivě ve vztahu ke každému ze žalobců ve smyslu zvláštní úpravy účastenství obsažené v zákoně o integrované prevenci pro řízení vedené o podstatné změně integrovaného povolení a případně, pokud dospěje k závěru, že žalobcům ve smyslu této zvláštní úpravy svědčí účastenství a odvolání byla podána včas, vypořádá jejich odvolací námítky.

Jelikož žalobci měli ve věci plný úspěch, soud proto podle ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalovanému zaplatit každému z žalobců do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o předmětné žalobě ve výši 11 155,- Kč, která se skládá z částky 3 000,-Kč za zaplacený soudní poplatek, z částky 3 360,-Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobců JUDr. Ondřeje Tošnera po 2.100,-Kč snížených o 20 % při společném zastupování více osob podle ust. § 7, ust. § 9 odst. 3 písm. f) a § 12 odst. 4 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění do 31.12.2012 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d)]; z částky 2 480,-Kč za jeden úkon právní služby právního zástupce žalobců JUDr. Ondřeje Tošnera po 3 100,- Kč snížených o 20 % při společném zastupování více osob podle ust. § 7, ust. § 9 odst.

4 písm. d) a § 12 odst. 4 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění od 1.1.2013 [účast při jednání soudu - § 11 odst. 1 písm. g)]; z částky 900,-Kč za tři s tím související režijní paušály po 300,-Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., a z částky 1 415,- Kč odpovídající 21 % DPH z výše uvedených částek kromě soudního poplatku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 29. dubna 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová